

Р Е Ш Е Н И Е**№ 226****гр. София, 11 април 2024 г.****В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А**

Върховен касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в публично заседание на двадесет и осми февруари две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА
ХРИСТИНА МИХОВА

при секретаря Елеонора Михайлова и в присъствието на прокурора Тома Комов изслуша докладваното от съдия Христина Михова наказателно дело № 141 по описа за 2024 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по повод постъпила жалба от подсъдимия Х. А. Х., чрез защитника му – адвокат Х. К., срещу въззивно решение № 97/08.12.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 82/2023 г. по описа на Апелативен съд - Бургас. В жалбата се излагат твърдения за наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т. 1 – 3 НПК. В тяхна подкрепа се сочи, че въззивната инстанция не съобразила, че пострадалият бил инициатор на конфликта с подсъдимия и че принос за настъпване на пътнотранспортното произшествие имал частният обвинител, който нарушил разпоредбата на чл. 42 ЗДвП, увеличавайки скоростта на автомобила си при изпреварването, вместо да я намали. Незаконосъобразно било отказано от въззивния съд да допусне съдебно - психиатрична и психологична експертиза за изясняване на психичното състояние на подсъдимия към момента на деянието. Въззивната инстанция несправедливо увеличила размера на наложеното от първоинстанционния съд наказание, като неправилно счела, че не са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства по смисъла на чл. 55 НК. На това основание се правят алтернативни искания за: отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане; преквалифициране на обвинението от умишлено престъпление в непредпазливо деяние; намаляване на размера на наложеното наказание при отчитане наличието на предпоставките на чл. 55 НК.

Срещу касационната жалба е постъпило възражение от частното обвинение, в което се сочат доводи за нейната неоснователност.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд защитникът поддържа жалбата, като претендира за уважаването ѝ по изложените в нея съображения.

Прокурорът от Върховната прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Според него при постановяване на въззивното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон, а наложеното на подсъдимия наказание е справедливо. С оглед на това прави искане за оставяне на въззивния съдебен акт в сила.

Повереникът на частния обвинител Д. П. Д. поддържа становище за неоснователност на твърденията, изложени в касационната жалба на подсъдимия. Според него въззивният съд е изпълнил задълженията си, като е обсъдил задълбочено доказателствата и правилно е определил правната квалификация на деянието, поради което не е налице нарушение на материалния закон. Не е допуснал и нарушения на процесуалните правила, отговорил е обосновано на всички възражения на защитата и е наложил справедливо наказание. Предвид изложеното повереникът пледира за оставяне на въззивното решение в сила, както и за заплащане на разноските по делото.

Частният обвинител Д. П. Д. подкрепя становището на повереника.

Подсъдимият поддържа касационната жалба, изразява съжаление за случилото се и в предоставената му последна дума моли за справедливост.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт, съобразно нормата на чл. 347, ал. 1 НПК, намери следното:

С присъда № 7/07.03.2023 г., постановена по н.о.х.д. № 350 /2022 г. по описа на Окръжен съд – Сливен, подсъдимият Х. А. Х. е признат за виновен в това, че на 21.11.2021 г. в с. Крушаре, общ. Сливен, при управление на МПС – л. а. „М.“, с рег. №, нарушил чл. 21, ал.1 ЗДвП, като при максимално разрешена скорост от 50 км/ч управлявал автомобила със скорост 85 км/ч и чл. 23, ал. 1 ЗДвП, като се движил с технически несъобразена дистанция зад л. а. „О. А.“ с рег. и умишлено причинил смъртта на П. Д. Д. и средни телесни повреди на Д. П. Д., изразяващи се в „разстройство на здравето, временно опасно за живота“ и „проникващо нараняване в черепната кухина“, поради което и на основание чл. 342, ал. 3, б. „в“, пр.1, вр. с б. „б“, пр.1, вр. с ал.1, вр. с чл. 55, ал.1, т.1 НК е осъден на седем години лишаване от свобода при първоначален „строг“ режим на изтърпяване в затвор. От това наказание, съобразно чл. 59, ал. 1 НК, е приспаднато времето, през което подсъдимият е задържан с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“.

На основание чл. 342, ал. 4, изр. 2 НК подсъдимият Х. е лишен от право за управлява МПС завинаги.

Подсъдимият е осъден и да заплати на частния обвинител Д. П. Д. сумата от 3000 лева, с която е заплатил адвокатското възнаграждение на повереника, представляващ го в процеса.

Прокурорът по делото останал недоволен от първоинстанционната присъда и от името на Окръжна прокуратура – Сливен подал протест срещу нея до Апелативен съд – Бургас с искане за отмяна на приложението на чл. 55 НК и увеличаване на размера на наказанието лишаване от свобода от седем на петнадесет години. Частният обвинител и неговият повереник също останали недоволни от размера на наказанието и подали въззивна жалба с искане за увеличаването му.

Подсъдимият и защитата му депозирали жалба срещу присъдата на окръжния съд с доводи за нейната незаконосъобразност, неправилност и необоснованост и с искане за преквалифициране на деянието от умишлено в непредпазливо и налагане на справедливо наказание.

С въззивно решение № 97/08.12.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 82/2023 г., предмет на настоящата касационна проверка, Апелативен съд – Бургас изменил първоинстанционната присъда, като увеличил размера на наложеното наказание от

седем години на четиринадесет години, приемайки, че не са налице предпоставките на чл. 55 НК. Осъдил и подсъдимият да заплати на частния обвинител 3000 лева разноски за адвокатско възнаграждение на повереника.

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от процесуално легитимирана страна, в срока по чл. 350, ал.2 НПК и срещу съдебен акт от категорията на посочените в чл. 346, т.1 НПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приоритетно следва да бъдат обсъдени твърденията на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при постановяване на въззивното решение, доколкото при констатация за наличието на такива, се обезсмисля проверката на възраженията за нарушение на материалния закон и за несправедливост на наложеното наказание.

В подкрепа на заявеното касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК се сочи на първо място довода, че въззивният съд не е обсъдил в пълнота доказателствената съвкупност, поради което неправилно приел, че подсъдимият е целял саморазправа със загиналия пострадал, без да съобрази, че последният е търсил такава, чрез телефонни разговори, съобщения, снимки и че той е бил инициатор на срещата. При това контролираният съд незаконосъобразно отказал да допусне съдебно – психиатрична и психологична експертиза, която да установи в какво психично състояние е бил подсъдимия в резултат на провокативното поведение на пострадалите към него, с което сериозно било ограничено правото му на защита, както и възможността да му бъде наложено наказание при условията на чл. 55 от НК.

Тези възражения не се споделят от настоящия съдебен състав, тъй като не се констатира въззивният съд при установяване на фактите да е извършил превратно тълкуване на доказателствената съвкупност или игнориране на доказателствени източници. Всички гласни доказателства относно началото на конфликта между подсъдимия и загиналия пострадал П. Д. са подложени на внимателен и задълбочен анализ, като съдържанието им е интерпретирано правилно и според действителния му смисъл. В тази връзка въззивният съд е анализирал показанията на св. В. В., кредитирал е същите, като неопровергани от други доказателства, включително и от обясненията на подсъдимия, като въз основа на тях приел, че началото на конфликта е поставено от Х., с непристойното му отношение към свидетелката, докато се намирили в едно и също заведение вечерта преди произшествието, като приятелят ѝ - пострадалият П. Д., научил за случилото се не лично от нея, а от коментарите ѝ в социалните мрежи. Противно на твърдението на касатора, контролираният съд е приел, че инициатор на срещата с подсъдимия е бил именно пострадалият П. Д., който помолил баща си – частния обвинител Д. Д., да го превози с автомобила си до кв. „Диньо Дачев“ в гр. Сливен. Установил е също така, въз основа на обясненията на подсъдимия, че по негова инициатива е променено мястото срещата – в с. Крушаре, където се намирал дома на брата на подсъдимия – св. Х. Е.. По – нататък не произволно, а въз основа на показанията на св. Д. Д. и на обясненията на подсъдимия, въззивният съд е приел, че по пътя автомобилът на пострадалите настигнал този на Х., който рязко увеличил скоростта и спрял едва на входа на с. Крушаре, зад колата на пристигналия на мястото св. Е.. Не са произволни, а базиращи се на показанията на свидетелите Б. и Л., фактическите изводи на проверявания съд за това, че пострадалите спрели зад двете коли пред тях и при приближаването на слезлите от

автомобилите си мъже /Х. и Е./, бързо потеглили. Въз основа на показанията на същите свидетели контролираният съд е установил, че при преминаване на автомобила с пострадалите между двамата братя, подсъдимият ударил колата им с бухалка, а св. Е. стрелял с пистолет /газов, както е установено впоследствие/. Автомобилът с пострадалите се изтеглил бързо от мястото, последван от автомобила, управляван от подсъдимия, след който тръгнал и този на Е.. Въззивният съд не е имал основание да не се довери на изложеното от свидетелите Б. и Л., тъй като и двамата нямат връзка както с подсъдимия, така и с пострадалите, поради което не е налице причина те да се считат за заинтересовани или предубедени. Съобразявайки така установеното от посочените гласни доказателства, контролираният съд е достигнал до правилния извод, че каквато и комуникация да е имало първоначално между П. Д. и подс. Х. /разговори по телефон, съобщения, снимки и т. н./, тя е приключила с определянето на срещата в с. Крушаре. Впоследствие единственото агресивно поведение е било от страна на подсъдимия и неговия брат. Доказателство, че пострадалите са целели да се изтеглят бързо от мястото и да избегнат срещата с агресивните братя, а не обратното, въззивният съд е открил и в показанията на свидетелите очевидци – И. И., Г. Г. и П. П., дали сведения за начина на придвижване на трите коли, при преминаването им през селото, както и в изследваните видеозаписи от камерите, разположени по различни обекти по пътя им. Въззивната инстанция подробно е анализирала посочените доказателствени източници и въз основа на тях е достигнала до правилното заключение, че подсъдимият е преследвал автомобила на пострадалите с цел да се саморазправи с тях, а не обратното, както несъстоятелно се твърди в касационната жалба. В тази връзка неоснователно е възражението на касатора за нарушаване на правото на защита на подсъдимия с отказа да бъде изследвано неговото психично състояние към момента на извършване на деянието. На първо място не е имало основание за съмнение в психичната годност на подсъдимия, за да бъде допусната такава експертиза. Законодателят не е предвидил и смекчена отговорност за извършителя при установяване, че същият е бил в афектно състояние /както се настоява от защитата/, за да е задължен съдът да изследва този въпрос, чрез използване на експертни знания. От друга страна изцяло споделими са съображенията на въззивния съд, че от доказателствата, събрани по делото - показанията на свидетелите И. и С., разговоряли с подсъдимия след произшествието, записа от обаждането му на тел. 112, обясненията, които е дал за случилото се, се установява, че той е бил добре ориентиран в обстановката, като поведението му е било подредено и не е имало основание да се приеме, че е бил дезориентиран или повлиян от емоции, контролиращи действията му, което да налага допускането на съдебно – психиатрична и психологична експертиза за изясняване на психичното му състояние към онзи момент. Поради това изцяло неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че отказът да бъде допусната такава експертиза е ограничила правата на подсъдимия.

При прегледа на обжалваното решение не се констатират както сочените от касатора, така и други нарушения на процесуалния закон, които да налагат намесата на касационната инстанция по реда на чл. 354, ал. 3, т. 2 НПК.

Заявеното с жалбата касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 НК се аргументира с довода, че въззивният съд неправилно приел, че произшествието е резултат единствено от допуснатите умишлено нарушения на правилата за движение от страна на подсъдимия, а не е съобразил извършеното от пострадалия Д. Д.

нарушение на разпоредбата на чл. 42, ал. 3 ЗДвП, според която водачът е длъжен при изпреварване на автомобила му да не увеличава скоростта и да не пречи на изпреварването. Според касатора Д. увеличил скоростта до 76 км/ч и това „надпреварване“ било в пряка причинна връзка с настъпилния инцидент и тежък резултат. Тези доводи не могат да бъдат споделени, тъй като са неоснователни.

Изводите си относно механизма на произшествието въззивният съд е основал на показанията на преките очевидци на същото – свидетелите Г., П. и И., възприели непосредствено движението на трите автомобила, при преминаването им през главната улица на селото, видеозаписите от разположените по същия път камери /приобщени към делото по предвидения за това процесуален ред/ и заключението на тройната автотехническа експертиза. Въз основа на тези доказателствени източници контролираният съд е приел, че автомобилът „О. А.“, управляван от св. Д. Д. се е движел първи в колоната, непосредствено след него се е движел л. а. „М.“, управляван от подсъдимия, следван от автомобила на св. Е. – л. а. „А.“. При преминаване на първата изкуствена неравност /тип „легнал полицаи“/ по централната улица на селото л. а. „О. А.“ намалил скоростта, при което движещият се плътно зад него л. а. „М.“ го ударил с предницата си в задната му част. При този удар „л. а. „О. А.“ отскочил, преминал през изкуствената неравност и продължил напред със скорост около 76 км/ч. Подсъдимият увеличил скоростта до 85 км/ч, навлязъл в лявата лента за движение и скъсил дистанцията с движещия се пред него в дясната лента автомобил под технически съобразената от 27 метра. Когато предният габарит на л. а. „М.“ се изравнил със задния габарит на л. а. „О. А.“, подсъдимият завил волана надясно, насочвайки автомобила косо към дясната лента, при което последвал удар между двата автомобила. В резултат на удара, настъпил според експертите в дясната лента, лекият автомобил на св. Д. Д. станал неуправляем, завъртял се в посока обратна на часовниковата стрелка, излязъл от платното за движение и се ударил с дясната си част в крайпътно дърво, намиращо се отляво на пътя по посока на движение на трите коли. Така изложената фактология въззивният съд е установил въз основа на заключението на тройната автотехническа експертиза, при изготвянето на която експертите са съобразили всички обективно установени параметри при огледа на местопроизшествието, видеозаписите от камерите и показанията на свидетелите очевидци. При отсъствие на основание за съмнения в компетентността и обективността на вещите лица, правилно контролираната инстанция е възприела експертното становище за това, че ударът е настъпил в дясната лента, в която се е движел автомобилът на пострадалите, след страничен напречен удар с предната дясна част на л. а. „М.“ в задната лява част на л. а. „О. А.“. Обосновано е приел и заключението на вещите лица за това, че произшествието е резултат на умишлените действия на подсъдимия, който съзнателно е предизвикал ударен процес при неспазване на дистанция между двата автомобила, като след този удар водачът на л. е. „О. А.“ не е имал възможност да осъществява какъвто и да било контрол върху неговото движение и да съхрани неговата устойчивост. Установеният от експертите механизъм на произшествието категорично опровергава твърдението на касатора, че ударът е настъпил при опит на подсъдимия да изпревари със своя автомобил този на пострадалите, чийто водач неправомерно му попречил, увеличавайки скоростта си.

При така установените факти, относно механизма на настъпване на произшествието, правилно и законосъобразно въззивният съд е приел, че подсъдимият

не само умишлено е нарушил правилата за движение – чл. 21, ал.1 ЗДвП, забраняващ движение в населено място със скорост над 50 км/ч и чл. 23, ал.1 ЗДвП задължаващ водача на ППС да се движи на такава дистанция зад движещото се пред него друго ППС, така че да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко, но и умишлено е предизвикал с поведението си ударен процес между двата автомобила, в резултат на който този на пострадалите е излязъл от пътя и се е ударил в крайпътно дърво, което е довело до получаване на травми по телата им, причинили смъртта на П. Д. и средни телесни повреди на Д. Д.. Законосъобразно контролираният съд е преценил, че в описаните действия на подсъдимия е обективиран евентуалният умисъл, при който е осъществил деянието. Непосредствената, пряка цел на дееца е била да спре автомобила на пострадалите и да се саморазправи с тях /без да причинява смъртта им/, в какъвто смисъл са и обясненията му, дадени пред първоинстанционния съд. Едновременно с това той е предвиждал, че в резултат на действията му по управление на МПС, при умишлено допуснатите нарушения на правилата за движение и при иницирания удар в задната част на автомобила на пострадалите, при скоростта, с която се движат двете коли, ще настъпи произшествие, което може да доведе до нанасяне на значителни повреди по автомобила и на тежки увреждания на возещите се в него лица, включително и да бъде причинена смъртта им. Налице е интелектуалният момент на евентуалния умисъл - като вмениям, психично здрав човек и професионален шофьор подсъдимият е предвиждал общественоопасните последици на деянието, както и волевият момент – деецът е допуснал /съгласил се е с/ тяхното настъпване. Правните изводи на въззивния съд в посочения смисъл са правилни и законосъобразни, съответстват на обективно установените факти и поради това твърденията за допуснати нарушения на материалния закон при квалифицирането на деянието като осъществено при форма на вината евентуален умисъл, са изцяло неоснователни. Изложените в тази връзка подробни аргументи във въззивното решение /л. 22 - 28/, с които е отхвърлено искането на защитата за преквалифициране на деянието в такова извършено по непредпазливост – престъпна самонадеяност, се основават на закона и на трайно установената съдебна практика по неговото прилагане, приемат се изцяло от настоящия съдебен състав и поради това не е необходимо да бъдат повтаряни. Освен това касаторът в жалбата си не сочи никакви доводи, в подкрепа на искането си за преквалифициране на деянието като извършено при по - леката форма на вината, които да изискват отговор от касационната инстанция.

Настоящият съдебен състав не намира за основателни и твърденията за наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК. При законосъобразно определената правна квалификация на престъпната проява, въззивната инстанция е наложила справедливи санкции, като изцяло се е съобразила с вида и размера на предвидените от законодателя наказания, обществената опасност на деянието и дееца, както и на всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

Правилно въззивният съд е преценил, че не са налице предпоставките на чл. 55 НК за определяне на наказанието под най - ниския предел на санкцията, предвидена за престъплението по чл. 342, ал. 3, б. „в“, пр.1, вр. с б. „б“, пр.1, вр. с л. 1 НК и че първоинстанционният съд значително и неоправдано е надценил смекчаващите отговорността обстоятелства. Чрез подробен и изключително прецизен анализ на

фактите, имащи значение при определяне на параметрите на отговорността на дееца, проверяваният съд е достигнал до законосъобразното заключение, че не са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, нито такива които могат да бъдат преценени като изключителни. Правилно в посока смекчаване на отговорността са оценени чистото съдебно минало на подсъдимия, добрите му характеристични данни, трудовата му ангажираност, изразеното съжаление за случилото се и действията му след произшествието, свързани с обаждането му на тел. 112. По отношение на останалите обстоятелства, отчетени като смекчаващи от първостепенния съд, настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира с доводите на въззивната инстанция, че те неправилно са преценени като такива.

Изцяло са споделими аргументите на проверявания съд за това, че е надценено значението на оказаното от подсъдимия съдействие за разкриване на обективната истина / както е приел първостепенният съд/, доколкото дадените от него обяснения, свързани с механизма на произшествието и действията на пострадалите, в голяма част се опровергават от събраните по делото доказателства и са явен израз на защитната му позиция. Доброто процесуално поведение на подсъдимия също не следва да се преекспонира, предвид на това, че такова се дължи от всеки гражданин, участващ в съдебно производство.

Настоящият съдебен състав изцяло възприема като правилни и аргументите на въззивния съд /л. 33 – 38 от възз. реш./, с които е изключил от кръга на смекчаващите отговорността обстоятелства съпричиняването на престъпния резултат от пострадалия Д. Д.. Неоснователни са възраженията на касатора срещу това решение на проверявания съд, тъй като то се основава изцяло на експертното становище според което: скоростта на движение избрана от с. Д. – 76 км/ч, не е в причинно – следствена връзка с произшествието, доколкото то е настъпило в резултат на целенасочения удар на автомобила му от този на подсъдимия; при движение на автомобила от св. Д. с разрешената за населено място скорост – 50 км/ч, поради по - голямата разлика между нея и скоростта на автомобила на подсъдимия - 85 км/ч, ударният импулс би бил значително по – силен, а последиците от удара по – тежки; вследствие на удара от автомобила на подсъдимия, обективно св. Д. е бил лишен от каквато и да е възможност да контролира движението на колата си, поради което е без значение, че е говорил по мобилния телефон в този момент. Правилно е отхвърлено и възражението на защитата за това, че за смъртта на П. Д. е допринесло обстоятелството, че не е бил с обезопасителен колан при катастрофата. Контролираният съд е отхвърлил това възражение, като се е позовал на експертното становище, според което, коланът не би предпазил пострадалия от получаване на значителните увреждания, довели до смъртта му, тъй като те са му причинени при проникването на деформираните от удара части от автомобила към вътрешността на същия и най – вече към дясната седалка, на която П. Д. е седял.

Изцяло се приемат и доводите на контролирания съд /л. 35 – 37 от възз. реш./ за това, че неправилно поведението на св. Д. Д., преди произшествието, е отчетено от първостепенния съд като смекчаващо отговорността обстоятелство. Както беше посочено по – горе в настоящото решение, доказателствата опровергават обясненията на подсъдимия за провокативни действия от страна на частния обвинител и налагат извод, че същият единствено се е опитвал да избяга с автомобила си от преследващите го агресивни братя - подс. Х. и св. Е., въоръжени с бухалка и пистолет.

Изложеното налага извода за законосъобразност на констатацията на контролирания съд за отсъствие на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, по смисъла на чл. 55 НК, които да обуславят несъразмерност на най – лекото предвидено за престъплението наказание и тежестта на извършеното престъпно деяние. С оглед на това санкцията правилно е определена съобразно чл. 54 НК.

Обоснована и вярна преценката на въззивната инстанция за това, че върху по – високата степен на обществена опасност на конкретната престъпна проява влияние оказва фактът, че резултатът от деянието значително надхвърля съставомерния /причиняване на смърт на едно лице/, тъй като освен смъртта на П. Д. са нанесени и средни повреди на неговия баща Д. Д.. Причинените значителни имуществени вреди с деянието – почти пълното увреждане на превозното средство /щетите са на стойност 75 % от пазарната оценка на автомобила/, в което са се возели пострадалите, доколкото не са елемент от престъпния състав, също правилно са отчетени като отегчаващо обстоятелство.

В утежняваща посока логично е отчетен и конкретният механизъм на произшествието. Начинът, по който подсъдимият е управлявал автомобила си, движейки се практически без дистанция от този на пострадалите, увеличавайки скоростта след първия удар в задната част на техния автомобил, при преминаването му през изкуствената неравност, е създал реална опасност за живота и здравето на намиращи се край пътя други хора, каквито е имало в центъра на селото, по повод провеждането на местни избори, а това обуславя по – високата степен на обществена опасност на деянието. Отделно от това, поведението на подсъдимия, предвид механизма на реализиране на произшествието, показва пълното му negliжиране на реда, установен в обществото за разрешаване на възникнали спорове и конфликтни ситуации, по същество съдържа белезите на хулиганска проява и го определя като деец със завишена обществена опасност, което също отегчава отговорността му.

Правилна е и констатацията на въззивната инстанция, че санкционирането на подсъдимия по административен ред за нарушения на правилата за движение, свързани с несъобразяване на сигнали на длъжностни лица, светлинни сигнали, пътни знаци, пътна маркировка, го характеризират като недисциплиниран водач на МПС. При него нарушаването на въведените правила за движение е едно константно поведение, което логично е отчетено в посока утежняване на отговорността му.

Изложеното налага извода, че анализът на въззивната инстанция на всички факти, от значение за определяне на наказателната отговорност на дееца е извършен по правилата, регулиращи санкционната дейност на съда и е съобразен с трайно установената съдебна практика по тяхното прилагане. Въз основа на него логично контролираният съд е достигнал до законосъобразния извод, че наказанието на подсъдимия за извършеното престъпление следва да бъде определено при лек превес на смекчаващите обстоятелства. Наложената на подсъдимия санкция от четиринадесет години лишаване от свобода е под средния размер на предвиденото за престъплението наказание /петнадесет години/, отговаря на изискванията за законоустановеност и справедливост и поради това не следва да бъде коригирана.

С лишаването на подсъдимия от право да управлява МПС винаги е приложена задължителната разпоредба на чл. 342, ал. 4, пр. 2 НК, поради което и в тази част въззивното е правилно и законосъобразно.

В заключение следва да се посочи, че отсъствието на заявените с жалбата касационни основания обуславя оставянето на въззивния съдебен акт в сила.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият следва да бъде осъден да заплати в полза на частния обвинител, направените разноски в размер на 3000 лева за адвокатско възнаграждение на повереника за осъщественото от него процесуално представителство в касационното производство.

По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, състав на I – во наказателно отделение:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 97/08.12.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 82/2023 г. по описа на Апелативен съд - Бургас.

ОСЪЖДА подсъдимия Х. А. Х. да заплати в полза на частния обвинител Д. П. Д. сумата от 3000 /три хиляди/ лева, представляваща разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение на повереника за процесуалното представителство в касационното производство.

Решението е окончателно.

На основание чл. 354, ал. 6 НПК да се уведоми прокуратурата за настоящото решение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.